

Troostradio 24 juni 2020

Dankbaarheid

Tot voor kort was alles nog goed, zo denken we, maar nu het Coronavirus heeft ons danig in de tang. Niet alles wat wij willen is mogelijk, nee, eigenlijk spreekt weinig meer vanzélf. Maar toch, er komt enige versoepeling in de maatregelen. Dat zou ons blij kunnen maken! Immers, we hebben een intelligente - maar ook strenge - *lockdown* doorstaan! Deze maand konden we alweer terecht bij de kapper, en in de horeca. Als alles meezit mogen we volgende maand met 100 personen samenkomen, in een ruimte die daarop is ingericht, dat wel. We kunnen een verjaardag of jubileum weer vieren, diploma's uitreiken.

Ook de kerken krijgen meer mogelijkheden om hun leden te ontvangen voor een zondagse kerkdienst. Maar, we moeten nog wel anderhalve meter afstand tot elkaar bewaren... En er mag niet worden gezongen worden. Geen koffie na de dienst. Is dat dan een reden om blij van te worden, om in een "hallelujastemming" te raken?

Ik moet denken aan de mensen die zo hebben geleden onder alle maatregelen: de ouderen in verzorgingshuizen die geen / tot weinig bezoek van buiten mochten ontvangen. Jonge mensen die hun trouwerij moesten uitstellen. Kraamvisite op afstand. De begrafenissen in besloten kring. Dat vergeet je niet zomaar, dat is verdrietig...

De kerkelijke traditie heeft daarom nog een ánder register om onze emoties kenbaar te maken. Wij noemen dat gevoel 'dankbaarheid'. Ik vind het eigenlijk een wat lastig woord. In het dorp van mijn oom en tante, in het noorden des lands, woonde een in de kerk nogal bekende professor Dankbaar (1907 – 2001). Die naam viel vroeger wel eens bij een familiebezoek, en als kind vond dat een naam met een bijzondere klank, een naam met diepte, waar iets, waar iemand achter schuilgaat. Dankbaarheid is een vorm van erkentelijkheid aan iemand. Zoals het kind "dank u wel!" leert zeggen als het een snoepje krijgt bij de kassa, of een broodje bij de bakker. Dankbaarheid heeft te maken met hulp door iemand, bevrijding, verzoening, vernieuwing, overwinning door iemand.

(...)

Ja, het Coronavirus heeft ons flink beet, en eigenlijk nog steeds, want als we niet oppassen, dan is het zo weer terug, zeggen de deskundigen. Maar er lijkt wel een kentering te zijn, de regels worden wat lossen en er komt meer vrijheid. En ik denk dat dankbaarheid daarom wel op zijn plaats is. Maar dankbaar aan wie? Aan onszelf, omdat we ons aan de basisregels hielden, en houden? Aan anderen die de intensieve zorg voor zieken op zich namen, en nemen?

In de wereld van de Bijbel, in het Oude Nabije Oosten, bestaan heel veel woorden voor situaties van verlossing en redding, van bevrijding en vergeving. Het verschil tussen arm en rijk is er groot, het verschil tussen slaven en machtigen, tussen koningen en hun volk, tussen God en mens. En als er dan zoiets gebeurt als herstel van scheve verhoudingen, genezing van ziekte, of hulp in nood, dan is dat een reden om te vieren én te danken. En ook wij kunnen dat gaan doen, nu het weer iets beter gaat, na alles wat ons de afgelopen maanden overkwam.

*Bevrijd van onze zorgen
begroeten wij de dag
en vrezen niet de morgen,
wat hij ook brengen mag.*

Lied 910:2